

L'ÀVIA

Eren mitjans de primavera, i es podia sentir l'olor de les flors. Els camps i els arbres tenien diferents colors, unes tonalitats vives que et transmetien una pau i una calma que inevitablement no podies deixar d'observar.

Amb el tímid aire del migdia, podies notar el flaïre fresc i pur que desprenia la mateixa naturalesa.

I tan sols en un instant, semblava que els ocells s'haguessin posat d'acord per refilar tots alhora.

També, des de la llunyania, es podia sentir repicar les campanes de l'església, un so que se solia escoltar amb més o menys intensitat segons el lloc on estiguessis situat.

D'altra banda, pels carrers s'entremesclaven alguns turistes amb la gent que vivia tot l'any al poble, com la senyora Maria o la "iaia Maria" com la coneixia tothom. Anava amb el seu carretó, venia de comprar, i després d'haver fet unes passes s'havia assegut al banc que hi havia abans d'arribar al pont.

En aquella hora, no hi havia gens d'ombra, però s'hi estava bé, se sentia una brisa agradable. Al mateix temps que descansava del recorregut que feia de la botiga fins a casa seva, aprofitava per xerrar amb els veïns i veïnes que passaven pel camí, i a més a més intentava tafanejar si hi havia hagut alguna notícia important o alguna novetat en els darrers dies que a ella li pogués interessar.

A la part més antiga i on el paratge era més pintoresc, s'hi sentien crits, rialles i força xivarri. Era una colla de joves que tenien entre catorze i quinze anys que havien aprofitat el bon temps per saltar, córrer i reunir-se amb els amics del barri.

Entre aquest jovent hi havia la Laia i la Clara que conversaven animadament. Després d'una bona estona de conversa de temes varis, la Laia, va fer cara pensativa, i li preguntà a la Clara:

– Què faràs aquest estiu, marxaràs a casa dels avis o et quedaràs per aquí?

La Clara li respongué:

– No ho sé, encara queden uns mesos per les vacances d'estiu, per què ho preguntes?

– Perquè podries venir amb nosaltres, marxarem una setmana a Galícia, a casa uns familiars de la meva mare i la resta de les vacances, les passarem amb la meva germana a casa els avis i tiets, com cada any. Pregunta-ho als teus pares a veure si pot ser, va!, que serà com una aventura, gaudirem molt; va insistir la Laia.

Passaren els dies i per fi, arribaren les vacances d'estiu tan desitjades. Després de molt insistir, la Clara va acabar convencent als pares perquè la deixessin marxar durant una setmana amb la seva millor amiga i els seus familiars. Estava contenta i amb moltes ganes de fer aquest viatge, que augurava com una escapada plena d'aventures.

Anaven amb cotxe, i el trajecte de tantes hores es va fer llarg i esgotador, però al final van arribar quan gairebé era de nit. Per aquest motiu, no es podia apreciar molt bé com era l'indret, la Clara tan sols va poder observar que la casa era molt gran i que quedava una mica apartada de la vila. Era una casa de camp on a la part de baix tenien els animals i a la planta superior hi havia la zona habitable que s'assemblava a una masia, tot era de pedra i fusta, amb una decoració antiga però ben cuidada. Al cap d'una estona d'haver fet totes les presentacions, varen sopar i amb el cansament del viatge no van tardar gaire a anar-se'n a dormir.

L'habitació de les dues amigues, era la més gran de totes, així i tot, només tenia un llit de matrimoni que quedava sota la finestra, i a l'altre extrem de l'estança tan sols hi havia un armari força antic. Una cosa curiosa és que també tenia un parell de portes.

Les dues adolescents, tot i que volien estar despertes una estona més, van acabar agafant el son en menys de deu minuts un cop es van ficar dins el llit.

L'endemà, després de l'esmorzar van investigar tots els indrets de la casa, la Clara se sorprengué quan va obrir una porta petita de ferro i fusta que hi havia al primer pis i meravellada, va descobrir que donava a un camp immens on van passar una bona estona. En primer lloc, investigant el gran *hórreo* que hi havia, i fent-se algunes preguntes de per què serviria exactament. I, en segon lloc, van estar caminant per poder verificar la grandària d'aquelles terres.

Durant la resta del dia, van voler intentar amb la germana de la Laia, provar si eren capaces de munyir una vaca, i la veritat sia dita, l'experiència no va tenir gaire èxit. A més a més, amb la resta de la família es van atansar a visitar els poblets que quedaven més propers.

Va arribar la segona nit, i tant la Clara com la Laia, encara no dormien, i això que eren gairebé la una de la matinada, estaven com inquietes, i aquell silenci sepulcral, encara les inquietava més. De cop, van sentir el mugit d'una vaca seguit del bram de l'ase, semblava que tinguessin una conversa, això les va fer riure.

Tanmateix, van continuar despertes, com si esperessin que passés quelcom més. Llavors, va ser quan van escoltar unes passes que feien cruixir el terra de fusta i van pensar que algú s'havia llevat per anar a fer un riu.

A una de les portes de l'habitació, s'hi havia posat una cadira per la part de dins perquè no tancava bé, per tant, algú que vingués per la part de fora del passadís, no podia entrar. Quan van veure que la maneta d'aquella porta es movia, es van mirar, i van començar a endinsar-se dins el llit fins a quedar tapades amb el llençol a l'altura dels ulls.

Tenien por, però no podien deixar de mirar aquella porta, era gairebé hipnòtic. Finalment, la porta es va obrir, la cadira va quedar dreta al mig de l'habitació i no hi havia ningú. No eren imaginacions, es podia veure bé, ja que, fora de la casa hi havia un fanal que estava il·luminat tota la nit i això permetia que la cambra no quedés a les fosques completament.

Tot seguit, les portes superiors de l'armari es van obrir, es van tornar a mirar incrèdules pel que estaven veient. Així i tot, van preguntar amb un to de veu més aviat fluix; que hi ha algú?

Evidentment, ningú va contestar, almenys amb paraules, però si va fer moure el segon calaix de l'armari fins que va quedar obert a punt de caure.

Va tornar aquell silenci, i les joves continuaven tapades fins al nas, i quan semblava que no podia passar res més, la Laia va començar a tremolar.

– Què et passa?

– Hi ha una senyora que ens mira...

– No hi ha ningú Laia, no diguis bajanades!

– Et dic que hi ha una senyora amb un monyo i el cabell blanc que ens mira.

– On?

– Estar al costat de l'armari, no estar dempeus; és a dalt; al sostre, no té cara de dolenta, però ens mira fixament, sobretot a mi.

En aquell instant, la Laia va començar a plorar, era un plor amb sentiment i por alhora. Si la miraves, et podia transmetre l'angoixa, la podies sentir recórrer per tot el cos. Aleshores, la Clara va entendre que era veritat, que hi havia algú en aquella habitació encara que ella no la pogués veure.

La Laia va deixar de plorar i d'estar neguitosa, ja no veia a ningú. Dels mateixos nervis que havien

passat, gairebé sense adonar-se'n, van quedar-se adormides.

L'endemà en despertar-se, van veure que la cadira tornava a estar al darrere la porta, tal com estava abans que passés tot el que van experimentar. D'altra banda, l'armari també estava ben tancat.

A l'hora d'esmorzar, no varen dir res, no obstant això, van preguntar si durant la nit o al matí algú de la casa havia entrat a la seva habitació. Quan tothom va contestar que no, amb la mirada que es van fer no va caldre parlar, les dues telepàticament van pensar a no dir res en aquell moment i durant tot el dia es van comportar com si res hagués passat.

Quan va arribar la nit es van tapar alhora amb el llençol; tot i que feia molta calor, i després van fixar la vista i tenien els ulls oberts com taronges; i van esperar. Amb tanta concentració i silenci, arribaven a sentir-se la respiració i el batec del cor de cada una.

A la mateixa hora que el dia anterior, succeïa exactament el mateix, però aquest cop només van observar, sense moure les pestanyes; la por no hi era. Aquesta vegada la sensació que van notar, va ser de calma, serenitat i pau; molta pau.

L'endemà, amb tota la tranquil·litat i com si el que hagués ocorregut fos quelcom que passés cada dia de la setmana, van relatar punt per punt els fets que s'havien produït fins ara. La impressió va ser tal, que ningú s'atrevia a preguntar res. Llavors, la Maria, es va aixecar i es va dirigir a una habitació al fons del passadís, ningú sabia per quin motiu. La resta continuaven muts. Quan la Maria va tornar, només va preguntar:

– Laia, com era aquesta senyora, la podries descriure?

I la Laia va explicar que era una senyora gran, amb el cabell blanc i recollit amb un monyo, no podia dir-li res més. Quan va acabar, la Maria va ensenyar-li una fotografia i va preguntar-li si era ella.

– Sí, és ella! – qui és?

Aquesta situació va fer que tothom es posés a parlar i a fer preguntes, fins que al final algú va dir:

– És la teva àvia, tu no l'has vista mai perquè ja fa molts anys que va morir.

Finalment, després d'haver estat una bona estona conversant, van decidir fer venir un capellà a la casa perquè beneís aquella habitació. Un cop beneïda varen preguntar a les dues amigues si volien continuar-hi dormint, i van contestar que sí, volien saber que passaria a partir d'ara.

La resta de setmana van continuar dormint allà, i fins a l'últim dia les va venir a visitar l'àvia, puntual,

i sempre amb el mateix ritual. Elles ja no tenien por, sabien que sent l'àvia de la Laia no les hi faria cap mal, a més a més se sentien acompanyades. Fins i tot havien intentat parlar amb ella, sense cap èxit; és clar.

Passaren molts anys i tant la Clara com la Laia van fer camins diferents i ja no es veien ni sabien res l'una de l'altre. Fins que un dia la Clara va entrar en un supermercat on treballava la mare de la Laia, es van saludar afectuosament i van estar xerrant una bona estona, fins que la Marina li va preguntar:

– Te'n recordes del viatge a Galícia?

– I tant que ho recordo, no ho podré oblidar mai, vàreu saber alguna cosa més?

Llavors la Marina li va explicar que uns anys més tard, van tornar a Galícia i van voler investigar més sobre el tema. Van parlar amb una persona que els hi va explicar que la Laia tenia una sensibilitat per comunicar-se amb els morts i per aquest motiu, la seva àvia havia acudit a ella per algun motiu en concret. Per esbrinar que és el que volia la seva àvia, van explicar-li a la Laia que havia de fer per establir un contacte. I d'aquesta manera van saber que l'avia quan va morir, algú la va enterrar en un lloc que no corresponia, i ella volia ser enterrada amb els seus familiars. I així ho van fer, l'àvia finalment va poder descansar en el lloc on ella volia.